FIGURI DE MARI FOTBALIȘTI

ALFREDO DI STEFANO

În uralele celor 120.000 de spectatori, pe teren își face apariția un jucător solitar, cel căruia aveau să-i dea apoi onorul două mari echipe: *Real Madrid* și *Celtic Glasgow*, fosta și actuala deținătoare a *„Cupei campionilor europeni"*. Cine putea, de altfel, să simbolizeze mai pregnant la 7 iunie pe stadionul *Bernabeu*, omagiul fotbalului pentru „domnul Real", cel care, fiind căpitan al acestei echipe, a dobîndit în 11 ani de cinci ori supremația în prestigioasa competiție continentală, marcînd 49 de goluri, înscriindu-și totodată echipa în palmaresul cupei inter-continentale ?

Era, de asemenea, omagiul adus de lumea fotbalului, singurului jucător care a obținut pînă acum de două ori laurii celui mai bun fotbalist european (anii 1957 și 1959), celui care, pe bună dreptate, i s-a spus „Monsieur Football !".

Pentru că *Alfredo Di Ștefano* a însemnat ani în șir corolarul fotbalistului de geniu, omniprezent în teren și în memoria iubitorilor balonului rotund. Și ce altceva înseamnă filmul care i s-a dedicat, clubul creat de suporterii devotați și care-i purta numele; sau aceste rînduri dintr-o mare revistă de specialitate: „El are fotbalul în sînge ca *Matthews* sau *Kopa... Pe teren el este întotdeauna un maestru autoritar. El oferă spectacolul unei vedete strălucitoare, un jucător al cărui orgoliu nu vrea să cedeze !"*.

Despre viața sa s-au scris și s-ar mai putea scrie nenumărate biografii romanțate, pentru că balonul a fost catalizatorul de necontestat al energiei, talentului și pasiunii acestui veșnic îndrăgostit de fotbal. La naștere (4 iunie 1926), tatăl său, unul din pionierii clubului argentinian *River Plata*, a semnat, probabil, primul contract cu... ursitoarele, numai astfel explicîndu-se certitudinea cu care anunța venirea pe lume a unui mare jucător ! La 5 ani, *Alfredito* vădea multă dexteritate și personalitate. Cînd, la 7 ani, a tras un loz cîștigător, numai insistențele sale neînduplecate au determinat înlocuirea premiului — o minge de rugby — cu una, mult visată, de fotbal ! La 18 ani debutează ca amator la echipa a 4-a a clubului *River Plata*, apoi se rodează la *Huracan*. Aceasta a fost trambulina pentru prima echipă de la *River Plata* cu care cîștigă campionatul Argentinei, devenind golgeterul competiției. Debutează ca internațional în 1947, în campionatul sud-american, *Argentina* fiind cîștigătoare. Urmează un intermezzo în *Columbia (Millionarios Bogota)*, reintoarcerea în *Argentina* ca, apoi, în sezonul 1953—1954, avînd de ales între ofertele cluburilor *Real* și *Barcelona* și opțiunea pentru clubul madrilen. Aci a jucat 541 de meciuri și a înscris 441 de goluri, fiind golgeterul campionatului între anii 1954 și 1959.

Bătrînul continent s-a purtat frumos cu fiul său adoptiv, oferindu-i chiar cinstea de a conduce echipa FIFA la meciul jubiliar din octombrie 1963 de pe *Wembley*. În schimb, vulcanicul teritoriu sud-american îi oferise, cu două luni înainte, emoția unei răpiri spectaculoase (56 de ore) cu prilejul turneului de la *Caracas !*

Și după 11 ani, în urma „divorțului" *Bernabeu-Di Stefano*, celebrul jucător dă, în sfîrșit, curs ofertei unui club din Barcelona, *Espanol*.

Scria atunci revista *France-Football*: *„O zi din '65 va face totul uitat"*. Previziunea s-a adeverit, cu un mic corectiv însă, de doi ani: o zi din vara lui '67 a reunit pe stadionul madrilen jucători și public, (plus telegramele din cele 4 colțuri ale lumii) în semn de omagiu pentru jucătorul care a însemnat un moment de neuitat în istoria scrisă și nescrisă a celui mai popular sport din lume.

(Urmare din pag. 9-a)

mă atrăgea. Am spus persoanei în cauză că această problemă trebuie s-o discute cu conducerea clubului **Benfica**, ținînd seamă de faptul că contractul meu expiră abia în anul 1969, iar trecerea la un club în străinătate era legată de asentimentul clubului Benfica.

Impresarul a fost de acord și m-a rugat să nu-i divulg numele în cazul cînd tratativele ar eșua.

După plecarea acestuia, am început să mă gîndesc foarte serios la oferta primită. Era atrăgătoare, însă trebuia să mă gîndesc bine înainte de a o primi. Și nu pentru faptul că aș fi tînjit de dorul **Portugaliei** sau a clubului **Benfica**, ci pentru temerile care le aveam că mă voi adapta cu greu la noul mediu.

Cred însă, că nici acest lucru n-ar fi constituit o piedică prea mare, mai ales că visul meu de totdeauna a fost ca să joc în străinătate, iar noul contract semnat pe timp de 3 ani ar fi putut însemna viitoarea mea independență.

★

Hotărîrea ca partida din cadrul semifinalelor cu echipa Angliei să se dispute pe stadionul **Wembley** a fost considerată de mulți comentatori și ziariști sportivi ca nejustă și chiar incorectă, majoritatea lor exprimîndu-și părerea că pînă atunci nici o țară organizatoare a campionatului mondial nu-și rezervase dreptul de a susține toate partidele pe același teren.

Anglia însă, de la începutul campionatului și-a creat o poziție privilegiată. Se vorbea chiar că **„Cupa Jules Rimet"** nu are voie să părăsească **Anglia**. S-a mai vorbit de influențarea arbitrilor și de o părtinire față de echipa țării gazdă. Aceste zvonuri au circulat în special după meciul **Anglia—Argentina** din cadrul sferturilor de finală.

Pînă la urmă, presa sportivă din **Buenos Aires**, a scris că arbitrul întîlnirii a comis „cea mai mare escrocherie a secolului". Incidentele serioase la care s-a ajuns în timpul partidei și o serie de loviri reciproce, au creat o atmosferă grea, a cărei urmare a fost diferendul dintre F.I.F.A. și federațiile țărilor Americii Latine. Ele au amenințat că vor părăsi această organizație supremă a fotbalului mondial.

Între timp, era așteptată cu nerăbdare întîlnirea noastră cu echipa **Angliei**. Presa engleză ne-a făcut o reclamă foarte mare, ridicîndu-ne în slăvi, ba chiar riscînd și unele pronosticuri curajoase la adresa noastră. Ziariștii străini, prezenți la campionatul mondial, susțineau — mai ales după meciul U.R.S.S.—R.F.G., care nu le lăsase nici un fel de impresie — că fotbalul portughez va fi „marea atracție" a campionatului mondial.

Partida cu **Anglia** a depășit toate așteptările. S-a jucat cu maximum de corectitudine, ea constituind o adevărată „delicatesă" pentru gurmanzii fotbalului. **Vicente** care în partida cu echipa **Coreei de Nord** și-a luxat mîna dreaptă, a fost scos din formație, la fel ca și **Morais**. În această situație, a fost necesar a se opera unele schimbări în linia de apărare, care arăta astfel: **Jose Perreira, Festa, Alessandro Baptisto, José Carlos** și **Hilario**. Linia de atac a rămas aceeași. Unii jucători nu mai erau în forma cea mai bună, dînd semne de oboseală, alții erau accidentați. Toate acestea constituiau un avantaj pentru echipa Angliei.

Meciul a fost echilibrat. Abia în repriza secundă, **Charlton** a deschis scorul pentru echipa **Angliei**. Portughezii nu-și puteau impune jocul. Spectatorii erau nervoși, întrucît considerau că avantajul de un gol nu era suficient pentru calificarea în finală.

(va urma)

Traducere de V. BENCOVSCHI

(După versiunea în limba cehă din revista „KOPANA").

MAGAZIN

EXTERN ● EXTERN ● EXTERN ● EXTERN ● EXTERN ● EXTERN

Un gol care a costat milioane !...

...și a provocat o dramă. „Drama Inter"... După ce a „clacat" în finala „Cupei campionilor europeni", cu Celtic Glasgow, echipa lui Helenio Herrera a cedat și titlul de campioană a Italiei și — pentru ca paharul să fie golit pînă la fund — a fost eliminată și din Cupa Italiei, astfel că Inter nu va apare în sezonul viitor în nici una din competițiile europene intercluburi ! Trist și umilitor sfîrșit de sezon pentru „nerro-azzurrii" din Milano

Fotografia înfățișează momentul care a pecetluit soarta meciului Mantova—Inter (1—0) și, implicit, a campionatului, Di Giacomo (nr. 9), care este în dreapta, la pămînt, a șutat puternic din „unghi ascuțit", surprinzîndu-l pe Sarti. Acesta a primit un gol cum nu i s-a mai întîmplat în lunga-i carieră : mingea i s-a strecurat printre mîini. La zbuciumul sufletesc existent la ora disputării meciului (copilul său suferise o serioasă intervenție chirurgicală) și care — fără îndoială — a influențat comportarea sa în acest decisiv meci.

Dar, acestea sînt tragediile (de la care nu sînt exceptați nici marii portari) pe care le provoacă cel mai iubit (totuși !...) sport.

Meciuri trucate în Maroc

În urma unei severe anchete efectuate de către federația marocană, s-a constatat că două din meciurile ultimei etape ale campionatului categoriei A și anume Masfezkac — Beni și Mellaltas — Casablanca, au fost aranjate. Ca urmare, celor patru echipe li s-au dat meci pierdut și au fost și amendate cu cîte 500 dolari iar conducătorii și antrenorii suspendați pe un an de zile. Ca urmare a modificărilor aduse în clasament, echipele *RAC Casablanca, KAC Marrakech, Beni-Mellal* și *Agadir* au retrogradat în categoria secundă.

Jucător la licitație

Ricardo Pegnotti este un fotbalist argentinian care pînă de curînd a jucat în echipa peruviană *Sporting Cristal*. De cîteva luni el a fost angajat de echipa *Filadelfia Spartans* care participă la campionatul profesionist al *Americii*. Dar în cursul unui meci, *Pegnotti* a fost lovit destul de serios la un genunchi, randamentul său după aceea fiind din ce în ce mai scăzut. Nemulțumiți de comportarea acestuia, conducătorii echipei au hotărît să-l vîndă altei echipe și ca urmare au publicat un anunț într-un ziar prin care fac cunoscut că jucătorul poate fi adjudecat de oricine dorește în cadrul unei licitații care va începe de la prețul de 1000 dolari. Nu știm deocamdată ce echipă l-a achiziționat pe acest jucător dar trebuie să recunoaștem că afacerea în sine are prea mult iz comercial și aproape deloc sportiv. Rămîne o vînzare a unui simplu obiect.

Cît joacă F. C. Santos

În prima jumătate a lunii iunie, **F. C. Santos** a susținut întîlniri amicale cîștigîndu-le pe toate ; a marcat 22 goluri dintre care 13 sînt opera lui **Pelé**. Pentru aceste șapte meciuri, echipa s-a deplasat din **Brazilia** în **Congo**, de la **Dakar** la **Brazzaville**, de la **Coasta de Fildeș** la **München** și de aici în Italia, unde susține în prezent o serie de întîlniri amicale. Din Europa se va întoarce în țară unde, la 17 iulie, începe campionatul statului **Sao Paolo**. În medie, **F. C. Santos** joacă circa 120 partide pe an — amicale și de campionat, — ceea ce însemnează mai mult de două pe săptămînă.

● La primul antrenament pe care l-a condus, ca antrenor, la clubul spaniol Elche, **Di Stefano** a spus jucătorilor : **„Pentru a cîștiga, trebuie să atacați !"**. La primul meci, după aceea, în Cupa Spaniei, **Elche** a realizat o victorie la scor asupra echipei Granada...

● **Un fapt unic : 22 de cluburi** engleze își dispută un **singur jucător !** Este vorba de un tînăr elev de **15 ani, Peter Hawkins**, centru înaintaș în selecționata școlară a **Țării Galilor. Leeds** se pare că are mai multe șanse în această bătălie, pentru că fratele lui Peter, **Dennis**, joacă de mult în echipa sa.

Coșmare...

Și în fotbalul nostru au existat fundași care aveau „nașii" lor : extreme împotriva cărora aproape că nu puteau juca. Mai de demult **Albu** contra lui **Bindea, Bürger** în fața lui **Bogdan**, mai recent **Zavoda** în fața lui **Creiniceanu, Popa** în fața lui **David** (Steagul roșu), iată dueluri care dădeau mai totdeauna cîștig de cauză extremelor, cu toate că respectivii fundași își făceau o mie de probleme din a anihila, în sfîrșit, pe cei ce le produceau atîtea clipe grele.

Acum, în **Anglia**, face deliciul tribunelor, la respectivele întîlniri, ca și al comentatorilor ziarelor, radioului și televiziunii duelul dintre **Cohen**, fundașul dreapta al lui **Fulham** și al naționalei și **Thompson** (Liverpool), și el internațional. De cîte ori îl are în față pe **Thompson**, redutabilul apărător devine un timid începător. Plastica ilustrare a neputinței lui **Cohen** este redată de fotografia de mai jos în care fundașul — căzut la pămînt în urma driblingului lui **Thompson** — privește demararea acestuia spre poarta lui **Fulham**.